

til at sige, at det er hans Pligt i en Udstrækning, som danske Arbejdere ikke have Krav paa blot tilnærmelsesvis, i Sygdomstilfælde at paatage sig, hvad man her vil paalægge ham. Man har nemlig, som sagt, ikke nogen som helst Sikkerhed for, at de anerkendte Sygekasser ville paatage sig at sørge for disse fremmede Arbejdere, og man giver ikke Arbejdsgiveren Ret til at kræve, at de fremmede Arbejdere, som komme til ham, skulle lade sig undersøge af en Læge, hvilket er nødvendigt for at komme ind i disse Sygekasser. Arbejdsgiverne ville være fuldstændig hjælpeløse paa dette Omraade, der maa her ske en Forandring.

Jeg er ligeledes enig med det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) i, at man ved dette Lovforslags Udarbejdelse skulde have taget Hensyn til, hvad Landbrugets Organisationer bestemme med Hensyn til Spørgsmaalet om Ophængning af Kontrakten. Jeg tror, at en saadan Ophængning ikke er Spor af Nytte til, men at Bestemmelsen derom snarere vil have den modsatte Virkning. Men det er jo ikke noget, der kan berede Lovforslaget Vanskeligheder. Holder man paa det, saa for mig gerne. Jeg ønsker, at dette Lovforslag maa blive vedtaget saa hurtigt som muligt, men jeg mener, at vi skulle være forsigtige og ikke vedtage Ting, som maa ske kunne volde Vanskeligheder. Dette gælder navnlig Bestemmelserne om Hjemstedet og om, hvad Arbejdsgiveren skal gøre i Sygdomstilfælde, hvis der da ikke kan skaffes Garantier for Sygekassernes Villighed til at optage disse Arbejdere.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtigt Fremme.

Ludvig Reventlow: Jeg ønsker paa Forhaand at sige, at jeg med Glæde har set dette Forslag komme frem. Jeg tror, det vil blive modtaget med Velvillie overalt i de Egne, hvor der tilføres fremmed Arbejdskraft, baade af Arbejdsgiverne og af Arbejderne. Af Arbejdsgiverne vil det blive modtaget med Velvillie, ikke fordi det bringer dem Fordele, men fordi de meget vel indse, at hvor der finder en saa stærk Indvandring Sted af fremmed Arbejdskraft, som der gør for Tiden her i Landet — Tallet er nemlig omtrent 6,600 Individer — er det nødvendigt, at der træffes Foranstaltninger for, at disse Arbejdere kunne komme til at leve under ordentlige Forhold, saa at de føle sig tilfredse med Opholdet her og med den Gerning, der bydes dem. Og yderligere

hils Arbejdsgiverne dette Forslag med Tilfredshed, fordi det giver dem Løjlighed til nogenlunde at skille sig ud fra de braadne Kar, der ere mellem dem som overhovedet mellem alle. Den normale Arbejdsgiver vil ikke se med Misnøje paa dette Forslag. Tværtimod, han vil hilse det med Glæde. Men jeg vil indrømme, at der er de Arbejdsgivere, som nødigt se Fremkomsten af denne Lov, fordi den træder dem hindrende i Vejen mange Steder. Men Loven træder dem efter min Overbevisning i Hovedsagen kun hindrende i Vejen paa de Steder, hvor den bør gøre det.

Naar jeg skulde sige, hvad jeg i Særdeleshed lægger Vægt paa i dette Lovforslag, er det 3 Ting. Det første er det, som indeholdes i § 4, Paabudet om, at der skal være en skriftlig Kontrakt mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne. Det er noget, som vi, der have haft med disse Forhold at gøre, ikke ere ukendte med. Allerede nu er der saa godt som alle Vegne skriftlige Kontrakter, og at dette bliver paabudt ved Loven, anser jeg for et overordentligt stort Gode, fordi det derved fastslaas saa bestemt, som det kan fastslaas, hvorledes Forholdet skal være, hvad der forlanges af Arbejderne, og hvad der forlanges af Arbejdsgiverne, og hvilken Løn der i hvert enkelt Tilfælde skal ydes Arbejderne for hvert enkelt Arbejde, der paabydes dem. Jeg tror, dette vil bidrage meget til rolige Arbejdsforhold, og jeg tror, det vil blive til Gavn ogsaa for Arbejdsgiverne, for hvem man ellers kunde tro, det var et Paalæg, der kunde volde dem nogen Vanskelighed.

Den anden Ting, som jeg lægger særlig Vægt paa, er, at det bliver paabudt ved Lov, at Arbejdsgiveren skal føre en Afregningsbog, som, hver Gang Arbejderen faar udbetalt Løn, skal kvitteres af Arbejderen og skal være i Arbejderens Værge. Derved forhindres, hvad man har sagt tidligere hist og her har kunnet finde Sted, at Arbejderen forfordes, fordi der gives ham en mindre Betaling, end han har Ret til at faa. Man har jo — med hvor megen Ret og hvor megen Uret, derom skal jeg ikke kunne dømme — givet enkelte af Opsynsmændene — for at bruge det danske Ord om dem — Skyld for, at de stak i deres egne Lommer noget af den Løn, der tilkom Arbejderne. Jeg tror, det kun er sket i meget faa Tilfælde. Men det kan være sket, og jeg anser det for et stort Gode, at det nu absolut forhindres. Arbejderen vil ved Hjælp af